

Szerencsém volt gyerekszínjatszóként az Örökmozgó csoportjában játszani, s a színjátékos rögtönzésből indulni, majd drámatanári pályám kezdetén 3 évig hospitálni Imre mellett, s a „mit miért teszünk” – alapvetésen felnőni, amiért máig hálás vagyok. Gyermekszínjatszóként és kezdő drámatanárként is szabadságra és kreativitásra ösztönzött, a „csoportban egymástól tanulás” elvét adta tovább gyakorlatával.

Ám ami számomra a legmeghatározóbb a tanári személyiségét és annak hatását tekintve, hogy a „csoportozáskor” (ahogy ő nevezni) és a drámapedagógiai képzésein a *szereletnyelv* használata vezeti. A színjátékban a *játszó és közönsége* is egy közös, elfogadó-szerető csoportot alkot – ezen szemlélete tükröződik a saját szerzeményű színjátszós dalában is: „mint jó bohóc, csak csetlesz-botlasz, a közönség nevet, a közönség, a közönség, a közönséged úgy szeret.”

Kívánom, Imre, hogy sok örömet lelhesd a „csoportozásban” és annak tanításában, s önző módon persze, hogy a *drámások nagy családja* minél tovább élvezhesse jótékony hatású tudásod-jelenléted.

Teljes szívemből gratulálok hálás tanítványod-munkatársadként a megérdemelt elismerésedhez, a Mezei Éva-díjhoz!

Tóth Szilvia

